

FINTA ÉVA

A MÚLÓ IDŐNEK

*József Attila férfi volt
és mindig sirt szegény
azt hitték betegsége sír
és nem a vélemény.
Megalkotott világa már
egy másik rendben élt
a kettő egymást zárta ki
az örök emberért.*

*Kívül maradt kis életén
mindvégig idegen
albérlője az örömnök
és folyvást pénztelen.
Fizette volna álmait
de mint a verseket
kora hőköltén toltta el
és sosem fizetett.*

*Most majd megértik hű szavát –
kisemmizett beteg
azért lett mert a férfikort
sosem érhetette meg.
De már hiába értenék
az időszál szakad
testvérkéje a szeretet
újabb jövőt mutat.*

FEBRUÁR

*Fehéren lóg a zúzvara a fákon
csipkészetében eltűnnek az ágak
alvó ködökbe öltözött az álom
az ablakon opálos pára szárad.*

*A február majd felmetszi a kertek
ágbogait hogy vérvörösre válnak
tavaszt ígérő ostorszelek vernek
és égből-földből pattan a varázslat.*

*Tükörben nézi magát minden reggel
a felkelő nap és a tóra dermed
arcát mosatja benne a szelekkel*

*a hús habok szikrázva feleselnek.
Szabad madár hasítja szét a fátylat
a táj fölött nyilallnak át a szárnyak.*

SZENTÉLYEK

(Makovecz Imre és ács mesterei dicsérete)

*Belül vagyok a mellkasomban,
bordák közt, védve, mint a szív.
Körül a tér ritmusa dobban
az organikus nem-dobozban,
és felszállnak a csarnokok,
akár a sóhaj vagy az ének –
a gondolatig is elérnek,
s nem tartja őket ácskapocs –
egymásba forrnak illesztékek.*

*Fölöttem a tér koronája,
túl koponyámon belép a fénybe,
égi oltáron áll az Angyal –
ez itten Isten menedéke.
Itt felemelkedik az orca,
és égbe néz, kutat a szempár,
bámul, akár a csillagokra.
A belső térben Isten ujjá
számolgatja az íveket,*

*a mives tartószerkezet
maga a fal és a tető,
mely a gerincből fut elő
és oszlopokon megpihen,
pártázatos csokrokba fogva –
korona oszlop-emberen.
Hiába teres csarnokok
– a táguló vertikumok –,
az ember itt, a mellkasa terében
csak szállni, csak lebegni tud.*

BÁRÁNY

*Ma sem tudom, ki volt a bárány.
Húsvétnak éjszakája volt.
Aludtak gyermekeink már bent,
és eltűnt odakint a hold.
Dörömbölés riasztott minket.
Nyugtalan, ideges zajok.
Ki száguldozhat lépcsőinken,
töri és zúzza csontjait,
miféle rémalak?*

*Feltártuk ajtónk a sötétnek,
s a csapzott bárány véresen,
lábait össze-vissza törten
rohangált az emeleten.*

*Rideg és sötét volt az éjjel.
Mi vártuk a feltámadást.
A bárány kergülten szaladgált,
összevérezte a lakást.
Ma sem tudom, ki volt a bárány.
A bűnös vagy az áldozat.
Ahogy jött, eltűnt vakmerően
a fagyos csillagok alatt.*